Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομήν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΓ'

Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετά τινας ἡμέρας μεθ' ὅλης τῆς πομπῆς, ἣν ἐδικαιοῦτο τὸ κοινὸν ν' ἀναμένῃ παρὰ δύο οἰκογενειῶν ἐπίσης πλουσίων.

Ἡ νύμφη ἦτο ὡραιοτάτη φέρουσα τὸ νυμφικὸν στέμμα. Μὲ πονηρὰν πρόθεσιν ἐφρόντισε νὰ τοποθετήσῃ τὸν Πλεμὸν καὶ νὰ κρατῇ αὐτὸν διαρκῶς πλησίον τῆς φίλης της, τῆς εὐειδοῦς νεάνιδος τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου. Εἶχεν ἆρά γε αὐτὴ γνῶσίν τινα; Τὸ μειδίαμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πολλὰ περὶ τούτου ἐμαρτύρει, καθὼς καὶ τὸ αἰδῆμον ἐρύθημα τῆς νεάνιδος, ἣν προώριζον ὡς μέλλουσαν σύντροφον τοῦ βίου τοῦ ναυτικοῦ, ὅστις διετέλει ὅλως ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τῆς τοιαύτης μηχανορραφίας.

Καὶ ἐν τούτοις ὅσον ἀδιάφορος καὶ ἂν ἦτο πρὸς τὰς ἐγκοσμίους ἡδονὰς ὁ Πλεμὸν παρετήρησεν οὐχ ἧττον τὴν ταραχὴν τῆς ἐγγὺς αὐτοῦ ἱσταμένης νεάνιδος. Ἦτο χαριεστάτη κόρη δεκαοκτὼ μέχρι δεκαεννέα ἐτῶν ἡλικίας, ὀλίγον τι ἀναιμική, ἀλλ' ἔχουσα τοὺς ἰδιάζοντας ὡραίους ἐκείνους ὀφθαλμούς, περὶ ὧν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ λέγει ὅτι «ἐμπερικλείουσι ψυχάς». Ὁσάκις τὸ βλέμμα της ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ Πλεμὸν εἶχε τὴν τρυφερὰν ἡδύτητα θωπείας, τόσον ὥστε ὁ ἀξιωματικὸς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τοῦ ναοῦ, ἔνθα ὑπεγράφη ἡ πρᾶξις τοῦ συνοικεσίου, καθ' ἣν στιγμὴν παρέδιδε τὴν γραφίδα εἰς τὴν σύντροφόν του, ὅπως ὑπογράψῃ, ἐννόησεν ἐκ τοῦ τρόμου τῆς μικρᾶς χειρός της ὅτι δραμά τι προετοιμάζετο αὐτὴν τὴν φοράν. Ἠσθάνθη σφοδρὰν συγκίνησιν. Ἀφεύκτως ἦτο καιρὸς νὰ σταματήσῃ τὸ κακόν.

Ἀπεχαιρέτισε λοιπὸν τοὺς φίλους του ὅσον ἐνωρίτερον ἠδύνατο καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκόν του ἀφέθη εἰς βαθεῖαν ρέμβην.

Τί ὤφειλε νὰ πράξῃ;

Δὲν ἔμεινεν ἀμφιρρέπων ἐπὶ πολύ. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Κεργὸρν αὐτοπροσώπως, προλαμβάνων τὴν συνήθη μετὰ τὸν γάμον ἐπίσκεψιν καὶ παραβλέπων τὰς κοινωνικὰς ἕξεις, ἀφίκετο ἀπροσδοκήτως εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Πλεμόν· ἀπὸ τώρα!

— Πῶς! ἀπὸ τώρα; Σὲ λυπεῖ λοιπὸν τὸ τοιοῦτο;

Καὶ ἐξηκολούθησεν εὐθύμως:

— Ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι ἂν τόσον ἐνωρὶς ἀποσπῶμαι ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς τῆς εὐτυχίας καὶ ἂν ἀναβάλω τὸ ἀπαραίτητον ταξείδιον, ἔχω σοβαροὺς λόγους ὅπως πράξω τοῦτο.

— Ἄ! ἂς ἀκούσωμεν τοὺς λόγους.

Ὁ Κεργὸρν ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, χωρὶς νὰ δυνηθῇ μόλα ταῦτα νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα.

— Ἄκουσε, Φριδερῖκε, δὲν ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀποτείνω φιλοφρονήματα, ἄλλως τε, σὺ γνωρίζεις ὅτι δὲν συνειθίζω νὰ κολακεύω τοὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν ὅ,τι σοῦ λέγω εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς ἀληθείας. Σοῦ λέγω ταῦτα διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλῃς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν περὶ τῆς εἰλικρινείας μου.

— Οὐδέποτε ἀμφέβαλα, ἀπήντησεν ὁ Πλεμὸν μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἔχω νὰ σοῦ εἴπω. Εἶσαι γαμβρὸς ἀξιοζήλευτος, φίλε μου, καὶ ἐὰν εἰσέρχωμαι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἀκριτομυθιῶν τὸ πράττω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω ὅτι ἄλλοι μοῦ ἔκαμαν ἤδη αὐτὴν τὴν παρατήρησιν περὶ σοῦ.

Καὶ ὁ Κεργὸρν ἀφῆκε διέξοδον εἰς τὴν καρδίαν του, ἐπεκαλέσθη πάντας τοὺς λόγους ὅσοι ἠδύναντο νὰ πείσωσι τὸν Πλεμὸν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά του καὶ γευθῇ καὶ αὐτὸς τοὺς καρποὺς τοῦ ὑμεναίου.

Διὰ πρώτην φορὰν ὁ πλοίαρχος δὲν ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ ἀρκετὴν δύναμιν ὅπως διακόψῃ ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τὴν τοιαύτην παρακέλευσιν. Ἄφησε τὸν φίλον του νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ κατηγορηματικὴν ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ μόλις αὐτὸς ἐξῆλθε καὶ ὁ Πλεμὸν ἠσθάνθη ἄχθος βαρύτατον καταπεσὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Δὲν ἦτο ἔλεγχος συνειδήσεως, ἀλλ' ὡμοίαζε πολὺ τοιοῦτό τι.

Νὰ νυμφευθῇ; αὐτός; Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐφαίνετο ἀδύνατον καὶ τερατῶδες. Διατί νὰ νυμφευθῇ; Διὰ νὰ εὕρῃ ἀποκατάστασιν, ὡς συνήθως λέγουν; Ἀλλὰ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ συνάψῃ συμβόλαιον, ἐξ οὗ ἐξηρτᾶτο αὐτοῦ μόνον ἡ εὐτυχία, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἑτέρου ὄντος, ἡ εὐτυχία τῆς ἁγνῆς ἐκείνης νεάνιδος, τοῦ ἀθῴου παιδίου, τοῦ ἀπείρου ἐν τῇ ζωῇ, οὐτινος οὐδεμία τρικυμία ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπισκιάσει τὸ καθαρὸν μέτωπον. Ἡ ἐπιβαρύνουσα αὐτὸν εὐθύνη θὰ ἦτο φοβερά, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ δὲν ἦτο βέβαιος ἐντελῶς ὅτι ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ νεκρὰν καρδίαν.

Ἐνῷ δὲ διελογίζετο ταῦτα βραδέως ἡ ληθαργοῦσα ψυχή του ἐπανήρχετο εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν αἴσθησιν. Ἐφαίνετο εἰς τὸν Πλεμὸν ὅτι φωνή τις ἀσθενεστάτη, λίαν ἀπομεμακρυσμένη, ἐλάλει εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς του. Καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ἡ φωνή: «Δὲν ἔφθασες ἀκόμη εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου σου!» Ἡ ἀπαραβίαστος νεότης σου ὡρίμασε μόνον ἐν σοὶ καὶ ἀρκεῖ ἓν μειδίαμα, ἓν μόνον μειδίαμα ἀληθὲς εὐτυχίας, ὅπως ἀναβλαστήσωσιν αἱ γόησσαι ἐλπίδες ἃς ἡ συμφορὰ ἐθέρισεν. Μὴ ριφθεὶς εἰς τὸ ἀνεπανόρθωτον. Σεβάσθητι τὴν γυναικείαν ἐκείνην καρδίαν ὅπως ἀπαλλάξῃς αὐτὴν ἀκριβῶς τῶν βασάνων, ἃς ἡ ἰδική σου ὑπέστη».

Καὶ ἡ φωνὴ ὑψοῦτο ἔτι μᾶλλον καὶ καθίστατο ἐντονωτέρα. Τὴν νύκτα τῆς πλήρους ἀγρυπνίας, ἥτις ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ψυχικῆς πάλης, ἠκούετο μόνη ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ σκοτίᾳ. Ὅτε δὲ ἐφάνη ἡ αὐγή, αὐγὴ παγερά, ἀλλὰ φωτεινή, Φεβρουαρίου, ὁ Πλεμὸν εἶχεν ἤδη πεισθεῖ καὶ ἀποφασίσει.

Ἔλαβε γραφίδα καὶ ἔγραψε διὰ μακρῶν πρὸς τὸν Πλεμόν.

Ὡμολόγησεν αὐτῷ πάντας τοὺς δισταγμούς του, τοὺς φόβους του, τὰς ἀμφιβολίας, ἃς ὡς ἔντιμος ἄνθρωπος εἶχες, καταλήγων εἰς τὴν ἀμετάκλητον ταύτην ἀπόφασιν· ἡ ἐπιστολὴ ἔληγε διὰ τῶν ἑξῆς λόγων:

«Ἴσως πράττων ὡς πράττω, θραύω πάντα δεσμὸν μετὰ τῆς εὐδαιμονίας καὶ καταδικάζω ἐμαυτὸν εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τὰς θλίψεις της. Ἀλλὰ προτιμῶ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτὴν καὶ τὴν μόνωσιν ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ὑποχρεωθῶ ἀσυλλογίστως εἰς δεσμούς, ὧν σέβομαι τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα, καὶ νὰ γείνω πρόξενος οὐ μόνον τῆς ἰδικῆς μου συμφορᾶς, ἀλλὰ καὶ τῆς συμφορᾶς νεάνιδος κατὰ πάντα ἀξίας ν' ἀγαπᾶται καὶ νὰ εἶνε εὐτυχής».

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανίδῃ τοὺς φίλους του. Διὸ ὁ Κεργὸρν ἄφροντις ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς Μιλάνον ὅπου εἶχε φθάσει περιοδεύων μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ Πλεμόν, ἐξελθὼν τὴν ἡμέραν ὅπως ἀποσείσῃ τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς λύπης, τὴν πληροῦσαν τὸ δωμάτιόν του, εὗρε κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἔγγραφον δι' οὗ προσεκαλεῖτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν.

Ἐκεῖ ἀνεκοινώθη αὐτῷ ὅτι διωρίζετο διευθυντὴς τῆς πλωτῆς ἀμύνης ἐν τῷ λιμένι τοῦ Λοριάν.

Καμμία ἄλλη εἴδησις δὲν ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον μεγαλειτέραν χαρὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἡ διεύθυνσις ἐκείνη τῶν τορπιλλοβόλων τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὸν ἐνεργητικὸν βίον, ὃν εἶχεν ἐγκαταλείψει πρὸ ἓξ μηνῶν, τουτέστι ἀπὸ τῆς πενθίμου τελετῆς τῆς Ἀμπεβίλλης.

Ἐπὶ πλέον, τὸ Λοριὰν κεῖται ἐν τῇ Βρεττανίᾳ καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης· ἦτο πρὸ πάντων ἡ γεννέθλιος χώρα του, ὁ γρανίτης τῆς Ἀρμορικῆς καὶ τῶν κυμάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἠδύνατο κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως